

Maar ik mag niet langer ontleden.

Eenige proeven van afbrekende critiek zijn gegeven — en zij zijn voor uitbreiding vatbaar. 't Wordt tijd, dat men nagaat, wat er van de stukken nog te maken valt.

De overlevering wist, dat de vader van onzen stadgenoot Gerard heette, de eigenlijke naam van Desiderius Erasmus was haar onbekend. Daarvoor bestonden allerlei redenen, o. a. deze, dat hij in zijn bloeitijd alleen als schrijver en dus ook alleen onder zijn nom de plume bekend was; 2°. dat hij zelf goede gronden had, om zijn waren naam niet te openbaren; 3°. dat de aard zijner werken, de taal, waarin ze geschreven waren en zijne uitlandigheid hem ver deden blijven van zijn, van het volk.

In den geleerden kring van Badius en de zijnen ontstond de thans algemeen gangbare verklaring. Zij is even waar, als die van Claudius Civilis, zoodat Geert Geerts: Desiderius Erasmus = Klaas Burgerhart: Claudius Civilis, en even juist als de geleerde (?) afleidingen, waarvan ik vroeger proeven heb medegedeeld.

Zoo ik goed zie, zijn er zelfs vrij klemmende bewijzen tegen het beweren van Badius aan te voeren, dat Geerts (begeerte) door den jongen geleerde tot Erasmus zou zijn gegraeciseerd. Het woord Ἐρασμός komt namelijk, voor zoover mij bekend is, het eerst als gewoon naamwoord bij Suidas voor — Bekkers anecdota liggen natuurlijk buiten onze beschouwingen — en zijn woordenboek is voor 't eerst in 1499 uitgegeven. Het moet dan zeker moeilijk geweest zijn voor dien jeugdigen Geert Geerts, een woord te kiezen, dat wel als naam van een

goed als zijn vingers, en aan dezen blijspeldichter (zie Andr. V. 4.8) is dan ook dit zeggen ontleend, dat in den brief volkomen op zijn plaats is, maar in het leven niet.